

Φασουλής και Περικλέτους,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Π. Πώς είναι τα πολιτικά; βρομοῦνε ἢ μυρίζουν;
Φ. Σὰν τοῦ Κοράκου τὰ παιδιά, βρὲ Περικλῆ μυρίζουν.
Π. Πῶς πουνθενά; σκοτίζεσαι περὶ τῆς ἀπαρτίας,
ἢ ἔπαυσε να μεριμνᾷς περὶ τῆς πολιτείας;
Φ. Καὶ μεριμνῶ καὶ χάνομαι γιὰ δὴ, βρὲ μαγκούφῃ,
καὶ παῖζω μὲ τοὺς Βουλευτάς κ' ἔγω τὸ κλωτσοσκουφί,
κ' ἀκούω τὴν συζήτησιν μὲ σηκαμέν' αὐτιά,
ὡς ποῦ μιά 'μέρα σὰν ἀτμός, σὰν μιά κολοφωτιά,
σβῶν κ' ἔγω εἰς τὸν βωμὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐκ τῶν μεγάλων σκέψεων καὶ τῆς συχνῆς φροντίδος.
Π. Καὶ δὲν μου λές τί γίνεται;
Φ. Τί μ' ἐρωτᾷς, βρὲ χάχα;
δὲν ἐννοεῖς τί κάνουνε οἱ βουλευφόροι τάχα;
αὐτὸ ποῦ πάντα γίνεται εἰς τὴν Βουλῆν τοῦ κράτους,
νὰ πνίνονται οἱ νηστικοὶ μαζί μὲ τοὺς χορτάτους.
Π. Βαρῆθηκα νὰ κοπανῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
βαρῆθηκα τῆς μαγκουριᾶς κ' ἔκεινα τὰ βροσίδα.
Θέλω καινούρια πράγματα, καίμεινε Φασουλῆ...
δὲν θέλω πιά νὰ ἐρχετα καθόλου ἡ Βουλῆ,
δὲν θέλω πιά Συντάγματα καὶ ἄλλα μαραφέτρια
κ' ἐξάψεις πατριωτισμοῦ καὶ νήστεϊας καὶ ρουσφέτια,
ὅπου τάκούω μιά φορά καὶ εἰκοσι ξερνῶ...
θέλω μὲ ἄλλα πράγματα τὴν ὥρα νὰ περνῶ.
Φ. Κ' ἔγω τὰ ἐβαρῆθηκα, ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνω;
μὲ τοῦτα σκελετίζομαι καὶ τὸν καιρὸ μου χάνω,
ἐνόσω δὲ ξεκάρφωτα κυττῆς τὰ κερμαῖδια
κ' ἔδω κ' ἄλλου θὰ γίνονται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
κ' ἔγω αὐτὰ θὰ κοπανῶ, κινάγια τοῦ διαβόλου,
καὶ σὺ ταυτιά σου βυῦλωνε καὶ μὴν ἀκούς καθόλου.
Π. Λέγεις λοιπὸν τί γίνεται...
Φ. Μὲ γλώσσα σθεναρὰν
φωναίει οὗ Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἀριστεράν:
'Στάς συνεδρίας τῆς Βουλῆς καθόλου μὴν ἀγγεῖτε
καὶ παύετεε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ κωλυσεργήτε...
'Αφῆστε με, μορεῖ παιδιά, νὰ ὀσώω τὴν πατρίδα
κ' ὕστερα πέρνετε καὶ οἰεῖς τὴν πρόπεσον μερίδα,
τῆς Στυμφαλίας τὰ νερά νὰ φέρω μὴν ἴμερα
κ' ἔχθρους καὶ φίλους μὲ αὐτὰ νὰ πνίξω πέρα πέρα,
νὰ κάμω νέον δάγειον μὲ τῶσας γυγνήσεις
διὰ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς—Δαρῖσης,
ὅπου τὸ ἔθνος θὰ γενῆ μαζεῖς καὶ περιβόλι
καὶ κατ' εὐθείαν ἀπ' ἔδω θὰ πάμε μές' στὴν Πόλι,
νὰ ἴδωμεν κ' ἡμεῖς καιρούς καὶ πλούτου καὶ γαλήνης,
νὰ πάρωμεν οἱ τὰ λουστὰ Μεθάνων καὶ Κυλλήνης,
νὰ γιαιτρευσθῶν οἱ ἄρρωστοὶ ἀρχήτερα μὴ ὥρα,
νὰ λείψουν ὄλα τὰ κακὰ κ' ἡ μιά καὶ ἄλλη ψώρα,

καὶ ὄλοι νὰ φωναίετε τραβώντας ὄλοισα:
'εὐχή μου 'στὴν Κολοκυθῶ, ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
Καὶ ἄπαντὰ ὁ Θεοδώρης 'εβρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;
δὲν μᾶς γελᾷς, Πρωθυπουργέ, μὲ τὰ 'ψηλά κολάρια.
Τῶσον καιρὸ ἀδίκωκα μᾶς τρώει τὸ σκελετὶ
κ' ἔγινε τὰ μάτια μας γαϊφά γιὰ ρουσφέτι,
τῶσον καιρὸ μ' ἐκούρασαν οἱ πόνοι κ' ἂν δδύνα
κ' ὄλα κουκκιά μὲ ὀργάνη μου φαίνονται πῶς ἐναι.
Μὲ τέτοια δὲν ἐπιπάξεται ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
καὶ θὰ σ' ἀλλάξω τὸ Χριστὸ μὲ τῶς ἐπερωτήσεις.
Καὶ πῶς ἔκεινο ἐγινε καὶ πῶς αὐτὸ θὰ γίνη...
μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις μας καιρὸς δὲν θὰ σοῦ μείνη,
γιατὶ μὲ λόγια προσπαθεῖς τὸν κόσμο νὰ κουρδίσεις
καὶ εἰς τὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσης,
καὶ τότε ὅπως σήμερα ὁ Θεοδώρης τὰ ὀσῆν
κ' αὐτοὺς τοὺς 'Ημετέρους του μὲ λάχνα νὰ θρέψη...
Καὶ ὁ Τρικοῦπης ἀπαντᾷ 'εβρὲ Θεοδώρικ, στάσου,
μὴν κᾶνῃς τίσι σὰν παιδι, γιὰ ἔλα 'στὰ σωστά σου,
κ' οὔτε μὲ λόγια προσπαθῶ τὸν κόσμο νὰ κουρδίσω,
οὔτε 'στὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσω,
ἀλλ' εἶναι μόνος μου σκοπὸς νὰ πλέξω τὴν 'Ελλάδα
'στῆς Εὐτυχίας τὸν νορμὸν ὡσὰν περικοκλάδα,
ποῦ νὰ μὴν ἔχη ἀπ' αὐτὴν ἐκκολλημὸ ποτέ
κ' ὁ Φασουλῆς νὰ τὴν ὀμνῆ καὶ ἄλλο ποιηταί,
καὶ ὕστερα νὰ σοῦ ελεῖ χορτάτη καὶ σικωτάσσα:
'ἔλα καὶ σὺ, κῆρ Θεοδώρ, νὰ κᾶνῃς ἄλλι τόσα...
Κ' ὁ Θεοδώρικ ἀπαντᾷ 'δὲν μᾶς γελᾷς σὰν πρῶτα,
σὲ ἔξωρε, Πρωθυπουργέ, σὲ ἔξωρε, προδότα...
μαῖρα τὰ μούτρα τῆς μοιραῖας καὶ πρᾶσαν τὰ φύλλα,
λογάριασε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ τάχως κᾶμε νῆα...
Καὶ σκουῖς ὁ Χαρίλαος 'Αφῆστε νὰ 'μῆλῶσ,
ἀλλῶς θὰ παρατηθῶ ἢ θὰ σὰς διαλύσω...
'Ναί, βλέπετε κ' ἂν παραιτηθῆς, τοῦ λέν οἱ φαρμασόνι,
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μάλαμμα κ' ἡ Βενετιά βελόνι.
'Αμμ' ἴσα ἴσα σήμερα αὐτὸ ζητεῖ καθεῖς,
νὰ πέρης, ἀφιλότιμε, καὶ νὰ μὴ σηκωθῆς,
ἂν εἴχης δὲ ἀπάνω σου φιλότιμον ὀλίγον
δὲν θάτρωνε λαχανικά τὸ κόμμα τῶν Οὐτῶν...
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται κ' ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα,
ἢ δὲ φιλιότημας 'Ελλάς, τοῦ μέλλοντος ἡ χώρα,
τῶν Δαναῶν, Περικλῆ, τὸν πῆθον μ' ἐνθυμίζε,
ποῦ νύκτα 'μέρα ὁ κλεινὸς Τρικοῦπης τὸν γεμῖζει
μὲ τόσα εὐτυχίματα, πρωτοφανῆ 'στὸν τόπο,
ἔξ' ἄλλου δὲ ὁ Θεοδώρης τοῦ τὸν τρουπᾶ μὲ τρόπο,
καὶ τὰ καλά κατακυλοῦν καὶ φεύγον ἀποκάτω
καὶ μένει τὸ πῆθαρ μας μὲ ἀδεϊανὸ τὸν πάτο.
'Εγὼ δὲ μὲ τὰ ρούχα μου γρινιῶ καὶ μαλλόνω,
κουράστικε τὸ χέρι μου μὲ τὸ νὰ φασκελιῶ,
κ' ἄνακατεῖομαι παντοῦ καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων,
καὶ ναυτιῶ μὲ τὸ παρόν καὶ φτύνω εἰς τὸ μέλλον,
ὡς νὰ μὴ πάρη, Περικλῆ, ὁ διαβόλος τὴ μύνα
καὶ μιά γιὰ πάντ' ἀναπαυθῶ 'στου Βουδῆ τὴ Νιρβάνα,
μὲ ἄλλους λόγους ἠπλαθὲ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐναι
οὔτε Τρικοῦπης ἀγαθὰ καὶ Θεοδώρ ὀδύνα,
οὔτε ἀκούονται παθὼν ἐκρήξεις καὶ βρονταί
κ' ὁ ἀνθρώπου δὲν παύουνε τὸν Καρακίξ-μεπρηγνέ.
Καὶ τόρα ὄρε μιά φωνιά 'στὴ βρωμική σου μοιρη...
Π. 'Όρε καὶ σὺ τρεῖς ματσουκίαις, σχημαρὲ μοιρομήρη.